

functie, in druk contact verkeren met zijn Rotterdamse, Amsterdamse en Italiaanse zakenrelaties. Ook in de boedelbeschrijvingen van jaren later staan de vorderingen op hem niet één maal onder de kwade schulden. Men bleef dus vertrouwen op een gunstige wending in zijn vermogenstoestand. Al op 1 mei 1694 hadden zijn vrouw en haar tante Catharina de inboedel voor de taxatieprijs van f 1788/2 van de curators overgenomen¹²⁵). Maar er bleef nog heel wat schuld te regelen. Schepers en Coopmans deden resp. op 4 en 9 januari 1695 afstand van de door Maria Teresa toegezegde garantie van 24 maart 1694. Zelf beloofde hij in overeenkomsten op 3 en 29 januari 1695 met Schepers, Coopmans, Hartigsvelt, Weymans en Willem Pedy geen gebruik te zullen maken van de hem verleende cessie t.o.v. hun vorderingen en zette hij die in enkele gevallen om in 4 procent rentende obligaties. Aan Pedy beloofde hij hem als makelaar trouw te dienen¹²⁶).

De Toscaanse en Franse kapiteins bleven hem eveneens hun opdrachten geven en hij kreeg ook de klandizie van vooraanstaande Amsterdamse kooplieden als de Teylers, Simon Palache en de firma Trip, Van den Velde en Eelbo. Wel kreeg hij te maken met de specifiek Amsterdamse obstakels, toen hij in 1699 het lossen moest regelen van 'De Groote Prins van Toscane', die geladen met wol, zijde en palmhout voor de Pampus lag. De daarvoor gebruikte tjalk 'daer St. Nicolaes agter in 't heckboot staet' liep door het hoge water vast op de hoek van het IJ tegenover de Durgerdam en moest met materieel van de stad gelicht worden¹²⁷).

Werk had hij dus in ruimte mate, zijn risico's waren aanzienlijk geringer, terwijl zijn zoon hem terzijde stond. Hij kon dus geleidelijk aan zijn schulden afbetalen, maar de mogelijkheden tot een volledig herstel van zijn financiële situatie waren ook beperkter. Dat wil niet zeggen, dat hij zich tot het uiterste moest bekrimpen, want in het akkoord, dat zijn gemachtigde Samuel Guldemont in juni 1698 met zeven Rotterdamse crediteuren sloot, werd een bedrag van f 3000,— voor het onderhoud van hem en zijn gezin gereserveerd, terwijl aan zijn schuldeisers het overschietende bedrag werd toegezegd¹²⁸). Omtrent de hoogte van zijn passief ontbreken ons de gegevens, want de preferentieregisters van Schepenen lopen niet verder dan 1688 en al lange jaren daarvoor werden de concurrente crediteuren zeer spaarzaam vermeld.

De laatste jaren van zijn leven waren niet gelukkig: reeds in